27/02/2021

Η Πατρική αγάπη και το δικαίωμα του Ασώτου

/ Γνώμες

Κυριακή του Ασώτου υιού αύριο και μας δίνεται η ευκαιρία, διαβάζοντας την συγκεκριμένη παραβολή να κάνουμε μια ενδοσκόπηση στον εαυτό μας, ταυτίζοντας την συμπεριφορά μας με αυτήν του Ασώτου. Οι σκέψεις, οι αποφάσεις, οι ενέργειες, τα λάθη του, είναι μια διαρκής υπενθύμιση για τον εαυτό μας.

Η υπενθύμιση της παραβολής είναι το πνευματικό εγερτήριο για την ψυχή μας. Ο Άσωτος υιός είναι η προσωποποίηση του εαυτού μας.

Ζητά από τον Πατέρα του το μερίδιο από την περιουσία. Ήθελε να απομακρυνθεί από την «οικία του Πατρός» και να τραβήξει τον δρόμο του μόνος. Είχε, όμως, το θράσος, χωρίς ντροπή, να απαιτήσει το «δικαίωμά» του. Ποιο δικαίωμα, όμως; Το

«επιβάλλον μέρος της ουσίας» του Πατέρα του. Ζήτησε το δικαίωμα στην περιουσία, που με κόπο ο Πατέρας του είχε δημιουργήσει, ξεχνώντας, όμως, τις υποχρεώσεις του.
Η αγάπη του Πατέρα, όμως, τον κάνει μέτοχο στην περιουσίας του. Αυτήν την αγάπη εκμεταλλεύεται ο Άσωτος και απαιτεί.

Η απομάκρυνση, όμως, από τον Πατέρα αλλάζει την ζωή του. Απομακρύνεται από την αγάπη του Πατέρα και αυτομάτως η περιουσία χάνει την αξία της. Διασκορπίζεται και χάνεται. Δεν του παρέχει ασφάλεια.

Φτωχός πλέον, χωρίς αξία, χωρίς υπόσταση, χωρίς νόημα ζωής, στερημένος της Πατρικής αγάπης, κατήντησε από αρχοντόπουλο να ζει και να τρέφεται με τους χοίρους.

Ανεκτίμητος θησαυρός, όμως, η αγάπη του Πατέρα. Αν και ο υιός την αποστράφηκε, αυτή ήταν ενεργή, και την κατάλληλη στιγμή, όταν ο Άσωτος είχε φθάσει στο απόλυτο μηδέν, αυτή η αγάπη του ξύπνησε μέσα του μνήμες.

Η Πατρική αγάπη ήταν η σπίθα που άναψε πάλι μέσα στον Άσωτο υιό την φλόγα της μετανοίας, «εις εαυτόν δε ελθών». Η φωτιά πλέον άναψε! Ήρθε στον εαυτό του, κατάλαβε το λάθος του και μετάνιωσε. Η επιστροφή ήταν μονόδρομος.

Αισθανόμενος το βάρος της αμαρτίας του και το πόσο άδικα φέρθηκε στον Πατέρα του, ήθελε μεν να επιστρέψει, ως δούλος όμως του Πατέρα, γιατί στερήθηκε ο ίδιος το δικαίωμα να λέγεται υιός του.

Ω μακαρία μετάνοια! Ω αγία ταπείνωση!
Πώς μεταμορφώνεται πραγματικά ο άνθρωπος, εξαγνίζεται, αισθανόμενος το βάρος της αμαρτίας και την ελευθερία της μετανοίας.

Η αγάπη, όμως, του Πατέρα ξέρει μόνο να συγχωρεί. Περίμενε ο Πατέρας την επιστροφή του υιού του. Μόλις τον αντίκρισε από μακριά να έρχεται, δεν περίμενε να πλησιάσει άλλο, έτρεξε ο Ίδιος και τον αγκάλιασε.
Δεν τον υποδέχθηκε στο κατώφλι του σπιτιού, ζητώντας του την απολογία, αλλά έτρεξε και τον αγκάλιασε. Δεν τον άφησε καν να μιλήσει. Αναγνώρισε την μετάνοια τού υιού του και δεν χρειαζόταν πλέον λόγια και εξηγήσεις, απλά τον αγκάλιασε.

Αυτή είναι η Πατρική αγάπη του Θεού, η οποία περιβάλλει όλα τα παιδιά Του, κάνοντάς τα μετόχους και κληρονόμους της βασιλείας Του.

Εμείς, όμως, απομακρυσμένοι από την αγάπη του Θεού, εμπιστευόμενοι μόνο τον

εαυτό μας, σπαταλούμε ασώτως το «δικαίωμά μας», την ζωή, που μας έχει δωρίσει ο Θεός, ξεχνώντας την μοναδική υποχρέωσή μας, να αγαπούμε.
Η αμαρτία έχει κυριαρχήσει, ζούμε αδιάφορα, χωρίς αγάπη, ξένοι από τον Θεό, με τα προβλήματα και τις ασθένειες να μας χτυπούν συνεχώς, σαν άγρια κύματα, προσπαθώντας να μας ξυπνήσουν και να θυμηθούμε την αγάπη του Θεού. Να έρθουμε στον εαυτό μας και να αναζητήσουμε αυτήν την αγάπη, την παρηγοριά, την γαλήνη και την ασφάλεια.
Ο Θεός Πατέρας μάς περιμένει να γυρίσουμε προς Αυτόν. Είναι δύσκολη η μετάνοια και η ταπείνωση για κάποιον που έχει καλλιεργήσει τον εγωισμό του. Ο σπόρος της μετανοίας, όμως, υπάρχει και είναι η υπενθύμιση της αγάπης του Θεού Πατέρα.

Αυτή η υπενθύμιση έχει την δύναμη να μας ξυπνήσει από τον λήθαργο της αμαρτίας, να έρθουμε πάλι στον εαυτό μας, να θυμηθούμε τις δωρεές του Θεού, την αγάπη Του προς εμάς, τα παιδιά Του, και με ταπείνωση να πάρουμε το δρόμο της επιστροφής προς την πατρική οικία, προς Αυτόν.
Αυτός μας περιμένει με ανοιχτή την αγκαλιά Του, να μας κλείσει μέσα σ’ αυτήν, επουλώνοντας τις πληγές και τα τραύματα, που προκαλέσαμε στον εαυτό μας με την συμπεριφορά μας.

Ιδού, λοιπόν, ανοίγεται μπροστά μας το κατεξοχήν στάδιο για πνευματικό αγώνα, το στάδιο της Μεγάλης Τεσσαρακοστής.
Ας αγωνιστούμε με προθυμία, ταπείνωση και μετάνοια, ώστε να αξιωθούμε της Αναστάσιμης χαράς, ευφραινόμενοι της Δεσποτικής τραπέζης.
Η επιστροφή μας θα είναι η χαρά του Πατέρα που θα αναφωνεί: «οὗτος ὁ υἱός μου νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησε, καὶ ἀπολωλὼς ἦν καὶ εὑρέθη».

Καλό Τριώδιο και καλή Σαρακοστή!

+ αρχ. Βαρθολομαίος
Καθηγούμενος Ι. Μ. του Εσφιγμένου